

[Boligministeren.]

Jeg kan bekræfte over for hr. Kaj Andresen, at spørgsmålet om enlige forsørgeres stilling med hensyn til boliganvisning kan gøres til genstand for en nærmere overvejelse i udvalget også med regeringspartiernes tilslutning og forståelse.

Må jeg så sige i anledning dels af hr. Kaj Andresens bemærkninger om ejerlejlighedsbestemmelserne, dels også i anledning af andres bemærkninger om de ændringer, som her er foreslået, at set ud fra et samfundsmæssigt synspunkt må jeg også mene, at det mest værdifulde og det mest væsentlige er at få fremmet ejerlejlighedstanken i det nye byggeri, thi derved bidrager man til at overføre midler, der ellers ville være anvendt til andre formål, til boligsektoren, og derved bidrager man altså i høj grad til at skaffe flere boliger, skabe større opsparring til boligformål og løse boligproblemet. Men dermed være ikke sagt, at jeg mener, at der ikke også er væsentlige samfundsmæssige fordele forbundet med udstykningen af ældre beboelsesejendomme. I mange tilfælde er det jo de mennesker, som selv bor i ejendommene, der overtager lejlighederne. De får derved en mulighed for at sikre sig deres bolig, de får et nærmere forhold til deres bolig. Det viser sig også ofte, at i det øjeblik man selv ejer den bolig, man bor i, også når det er en etagelejlighed, får man større interesse for vedligeholdelse af den. Derfor synes jeg i og for sig også, at man må sige, at der med hensyn til udstykningen af ældre beboelsesejendomme er tale om noget sundt og samfundsmæssigt forstandigt.

Det, som lovforslaget her tager sigte på, er primært ikke i og for sig at hindre udstykningen af ældre beboelsesejendomme, men at hindre, at denne udstykningsmulighed bruges eller rettere misbruges som følge af mangelen på boliger i visse områder af landet. Det er det, vi mener at have konstateret, at der i den tid, ejerlejlighedsloven har eksisteret, er enkeltteksempler på visse salg, jeg vil sige langtfra alle salg, hvor man har kunnet sælge noget, som ikke burde sælges som bolig, fordi det ikke var en bolig. Jeg kan ikke være med til at anerkende, at man kan sælge noget som en lejlighed, hvis det ikke har køkken, og hvis det ikke har wc. Så er det ingen lejlighed, så er det en forkert varebetegnelse at sælge det som en lejlighed.

Hertil kommer også, at priserne i visse tilfælde synes at ligge over, hvad der vil være rimeligt, og efter min mening også over, hvad der ville være gældende, såfremt man havde haft et frit boligmarked.

Hensigten er altså ikke at hindre den sunde omsætning, men at hindre den omsætning, der, om jeg så må sige, misbruger selve mangelsituationen eller udnytter selve mangelsituationen. Det er forklaringen på, at bestemmelserne er indføjede i den midlertidige lov, som jo gælder for de områder af landet, hvor der er mangel. I de områder af landet, hvor der ikke er mangel — ejerlejlighedsloven gælder jo for hele landet — dér skønnes det, at konkurrencen er tilstrækkelig effektiv til at hindre, at et sådant misbrug indtræffer.

Forslaget er jo en klar skærpelse. Det forstod jeg også at ordførerne anerkendte, selv om man, navnlig hr. Kaj Andresen, men også hr. Arne Larsen og hr. Sigsgaard og hr. Kai Moltke fandt, at disse skærper ikke var tilstrækkelige. Jeg kan måske sige, at man endog fandt, at de langtfra var tilstrækkelige. Jeg vil ikke sige, at jeg på forhånd havde gjort mig forhåbning om at kunne opfylde fuldt ud, hvad man ønskede fra den side. Som sagt, hensigten er ikke at hindre en sund omsætning, men fra anden side bedømmes de skærper, der er foreslået, jo helt, helt anderledes. Jeg skal dér erindre om, at Grundejerforeningens blad i sit sidst udkomne nummer simpelt hen har karakteriseret disse skærper som døden for selvejerlejlighedstanken. Det tror jeg nu altså ikke de er, men jeg tror omvendt heller ikke, at de synspunkter, som hævder, at disse bestemmelser ikke skulle være tilstrækkelige, har ret, og det er mit håb, at man med lovbestemmelserne faktisk har fundet en rimelig modus.

Må jeg gøre den tilføjelse, at jeg synes ikke, jeg ved nuværende lejlighed vil fordybe mig i det historiske med hensyn til selve ejerlejlighedsloven; jeg kan i og for sig anerkende meget af det, der er skildret, men man kommer selvfølgelig ikke uden om den kendsgerning, at hr. Kaj Andresens navn står på loven; det vil sige, at den blev accepteret under forliget. Jeg erkender, vi kan alle sammen komme til at bøje os, vi må alle sammen bøje os under en forhandling, men der kan være sager, der er så vig-